

SZTEmagazin > Archívum > 2020

SZEGEDI EGYETEM MAGAZIN

Magyar Érdemes Művész díj a BBMK dékánhelyettesének

2020. március 31.

Számos kórusműve nyert díjat magyar és nemzetközi versenyeken, tavaly mutatták be Örkény István Tóték című drámája alapján komponált egyfelvonásos operáját. 2007-ben Erkel-díjat, 2009-ben KÓTA-díjat, 2013-ban Bartók-Pásztory Ditta-díjat kapott. 2020 március 15-én Magyar Érdemes Művész díjjal jutalmazták pályafutását. Dr. Tóth Péterrel a Szegedi Tudományegyetem Bartók Béla Művészeti Kar dékánhelyettesével beszélgettünk.

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

- Mire a legbüszkébb a zenei életművéből?

- Arra, hogy műveimet folyamatosan játszó, éneklők. A saját nyilvántartásom szerint – amibe csak azok a hangversenyek kerülnek bele, melyekről tudomással bírok – évente 80-100 alkalommal hangzanak fel műveim. Operáktól, oratóriumokon és zenekari műveken át a hosszabb rövidebb kórusművekig. És nemcsak itthon, hanem Németországban, Amerikában, Japánban is. A napokban kaptam egy levelet, a kézírása alapján idős német férfitől, aki autogramot és néhány ütemnyi kézzel írt hangjegyet kért tőlem. És még mondja valaki, hogy a kortárs zeneszerzők nem lehetnek népszerűek, mint egy tinisztár.

Amennyiben azonban a díjakra kérdez, akkor a Bartók-Pásztory-díjra, mert az egyértelműen szakmai elismerés. Tudja, úgy vagyunk a díjakkal, hogy amíg meg nem kapjuk őket, addig nem tartjuk fontosnak őket, de ha ránk találnak, nagyon tudunk nekik örülni.

- Zenei tanulmányait a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában folytatta. Ütő- és zeneszerzés szakra járt Schwarcz Oszkárhoz, illetve Kocsár Miklóshoz. Budapesti születésű lévén, mi okból és mikor került Szegedre?

- Egy telefonhívás kapcsán. Kilenc évvel ezelőtt Madarász Iván hívott fel, hogy Szegedre az elmélet tanszékre keresnek egy DLA-s zeneszerzőt. S hogy mielőtt nemet mondanék, néztek körül. Éppen egy olyan pontján voltam az életemnek, hogy váltani akartam, és mivel korábban már dolgoztam a Debreceni és a Szombathelyi egyetemeken is, maga a távolság nem okozott kihívást. Ha belegondol, hogy egy igazi nagyvárosban, ahol 8-12 millió ember él ennél sokkal többet utaznak az emberek munkába menet, akkor nincs is messze a lakóhelyem a munkahelyemtől. Ahogy Szabó Dénes Kossuth-díjas karnagy – aki egyébként a BBMK jogelődjében végzett – szokta mondani a fanyalgóknak; Nyíregyháza (vagy a mi esetünkben Szeged) pont olyan messze van Budapesttől, mint Budapest Nyíregyházától. Szóval csak hozzáállás kérdése.

- 1985-ben felvételt nyert a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemre, Petrovics Emil osztályába, ahol 1990-ben szerzett diplomát. Kérem meséljen erről az időszakról, mik az ide köthető leginkább meghatározó emlékei?

- Első emlékem – és ez meghatározta a következő éveimet -, hogy mennyi mindent nem tudtam a szakmáról, a zenéről, a művészetekről. Az is igaz, hogy erre a hiányosságomra minden nap fel is hívták a figyelmemet. Petrovics Emil nem volt egy könnyű, derűs, bratyizó, a hallgatókért élő-haló, a pozitív visszacsatolásban hívó tanár. Szívesen beledörgölte a fejünket minden hibánkba. Temperamentumos, hirtelen haragú ember volt. De hatalmas műveltséggel, irigylésre méltó szakmai tudással. Kemény iskola volt és kevesen éltük túl nagyobb sérülések nélkül. Sokan abbahagyták vagy menet közben, vagy közvetlenül az Akadémia után. Én szerencsésen megúsztam. És közben rengeteget tanultam, művelődtem. megismertem a zeneirodalom egy részét, megtanultam zenét hallgatni, zeneműveket elemezni, azokat megérteni.

- Mikor és hogyan vált világossá, hogy az ön életútja a zene?

- Nagyjából 14 éves korom óta tudom, hogy engem semmi más nem érdekel annyira, mint a zeneszerzés. Hogy mennyire szerencsés voltam ezzel a korai időponttal, azt csak felnőttként értettem meg, amikor láttam sok-sok fiatal vergődését, mire megtalálták a saját életük értelmét. Azt szoktam mondani, hogy zeneszerző vagyok, aki most éppen filmet forgat, könyvet ír, tanít vagy iskolát vezet. Kitalálni, megálmodni hangokat, hangokból egy világot, az a legcsodálatosabb dolog a világon.

- Melyek azok a hangsúlyos pontok az életében, ifjúkorában, melyek a későbbiekben a zenei pályán meghatározóak voltak?

Másfél évvel idősebb bátyámat kiválasztották úttörő trombitásnak az általános iskolában. Hamar bekerült az Aga utcai fúvószenekarba. Egyszer valami miatt édesanyámmal be kellett mennünk a próba végére, megbeszélni a bátyám jövőjét. És ahogy ott álltunk az ajtó mellett, ahogy szólt és mindent elárasztott a zene, ahogy meghallottam, hogy milyen, amikor két dallam szól egyszerre, látszólag függetlenül egymástól, mégis összecsengően, akkor valami hihetetlen eufória fogott el, és tudtam, hogy én ezzel akarok foglalkozni.

- Szegedi Tudományegyetem. Múlt, jelen, jövő?

- Kilenc évetanítok Szegeden és eddig még egyetlen napját sem bántam. Amikor dékán lettem, azt mondtam a családomnak, addig csinálom, míg nem úgy jövök ide, hogy dolgoznom kell, hanem azzal az érzéssel és meggyőződéssel, hogy tehetek a Karért valamit. Ez egy sokkal jobb sorsra érdemes, kiváló művészek tucatjait „kitermelő” kar, ami megérdemli, hogy végre ne egy 130 éves romos lakóházban tevékenykedjen, hanem egy korszerű épületben. Ezért dolgoztam és ezért dolgozom ma is. Egyszer reménykedünk, egyszer örülünk, aztán csalódunk, de megint felállunk. Csak így megy. Mindig fel kell állni.

SZTEinfo - Zombori Anett

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

Letöltés

(/sztemagazin/aktualis-szam/hu-szte-mag-2019-01-t2)

(/sztemagazin/aktualis-szam/eng-szte-mag-2019-01-t1-191113)

(/sztemagazin/aktualis-szam/almamater-magazin-2019-191220-2)

(/sztemagazin/190901-am-nyar-web)